

РЕШЕНИЕ

№ 722

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11124** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

С решение /без номер/ от 09.01.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 20028/2017 г. на Софийски районен съд, (СРС) наказателно отделение, (НО) 9 състав е потвърдено Наказателно постановление № 42-0001702/20.09.2017 г., издадено от и.д. началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на И. П. М. му е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. на основание чл. 93, ал.1, т.1 от Закона за автомобилните превози /ЗавПр/, за нарушение на чл. 89, т. 6 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Инвокирани са доводи, че не е доказано по безспорен и категоричен начин, че описаното в НП административно нарушение е извършено. Счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява. От пълномощника му адвокат К. е постъпила молба за отлагане на делото, която съдът е намерил за

неоснователна.

Ответникът не се представлява и не ангажира становище по делото.

Заключение за неоснователност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят. Първоинстанционният съд е приел, че на 28.08.2017 г., около 09:00 часа в [населено място], [улица]срещу № 275, с посока на движение кв. „В., касаторът като водач на товарен автомобил „И. М.“ 130.65 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма ЕТ „И. – И. М. е извършвал обществен превоз на товари от [населено място] за [населено място], с лиценз[ЕИК] с изтекъл срок на валидност на Удостоверение за психологическа годност № 058798, валидно до 02.03.2015 г.

За установеното на административно нарушение е съставен АУАН № 238918 от 28.08.2017 г. Жалбоподателят подписал акта, с възражения, че не му е написана годината, в която удостоверението за психологическа годност е следвало да бъде подновено.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е го е потвърдил.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен, чрез изпращане на съобщение на 27.02.2020 г., получено от адв. К.. Жалбата е подадена чрез СРС на 12.03.2020 г. /вх. № 1015783/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан актосъставителят. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства.

Направените от СРС изводи не се споделят от настоящия състав на касационната инстанция, по следните съображения.

Съгласно чл. 89, т. 6 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, издадена от Министъра на транспорта и съобщенията, по време на работа водачът представя при поискване от контролните органи документите по чл. 100, ал. 1, т. 1 – 3 от Закона за движението по

пътищата и удостоверение за психологическа годност.

Безспорно е установено, че при проверката М. е представил удостоверение, чиито срок на валидност е изтекъл на 02.03.2015 г.

Буквалното тълкуване на цитираната разпоредба налага извода, че на санкция в случая, ще подлежи водач, в чието, управлявано от него МПС, извършващо международен превоз, не се намира удостоверение за психологическа годност.

Задължението на водачите, превозно средство, извършващи международни превози на пътници и товари да притежават валидно удостоверение за психологическа годност е регламентирано в чл. 87, т. 2 от Наредбата, според която водачът на автомобил за обществен превоз на товари отговаря на следните изисквания да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Като е посочил правни норми, несъответстващи на направените фактически констатации, административно-наказващият орган е нарушил чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, създавайки по този начин неяснота относно приетото за извършено нарушение. При това положение и възможността за упражняване на съдебен контрол върху материалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление е ограничена. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, издадено, въз основа на този акт, трябва да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. В този смисъл няма значение доколко е доказано дали процесното нарушение е извършено в действителност. Чрез събирането на доказателства, съдът е длъжен да направи проверка на верността на отразените в НП факти. Ако те не се опровергават от тях, тогава постановлението ще бъде потвърдено. Но съдът не може да санира пороци на акта и да допълва волята на административно-наказващия орган. Тава се отнася най-вече за пороци, чрез които се нарушава правото на защита на сочения за нарушител. В противен случай, би се нарушил един от основните принципи на наказателното правораздаване – да осигурят на страните в съдебното производство равни процесуални права.

Вземайки предвид изложените доводи, съдът намира, че НП е незаконосъобразно, поради допуснати съществени процесуални нарушения, поради което следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски, каквито са поискани в касационната жалба за двете съдебни инстанции. Нито пред СРС, нито пред АССГ е представен договор за правна защита и съдействие между адвокат К. и И. М., в който да е определено длъжното на адвоката възнаграждение. В представеното пред СРС пълномощно е посочено, че адвокат К. ще представлява М. във връзка с обжалването на процесното НП до приключване на делото пред всички съдебни инстанции. В същото не е посочено, че процесуалното представителство ще се осъществява на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Във връзка с изложеното съдът, при липса на данни за размера на договореното и платено адвокатско възнаграждение намира, че не следва да присъжда такова в полза на ответника или на неговия представител.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд
С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 09.01.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 20028/2017 г. на Софийски районен съд, (СРС) наказателно отделение, 9 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0001702/20.09.2017 г., издадено от и.д. началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на И. П. М. му е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози, за нарушение на чл. 89, т. 6 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

Решението е окончателно.